

Đakonsko ređenje Hrvoja Juke, DI
Crkva sv. Mihaela arkandela, Tvrđa, Osijek

Homilija: mons. Đuro Hranić, nadbiskup metropolit đakovačko-osječki

Draga braćo i sestre, okupljeni smo na euharistijskom slavlju, danas na treću korizmenu nedjelju, u specifičnim okolnostima u kojima je čitav svijet, zahvaćen prijetnjom pandemijske zaraze od koronavirusa. Zaraza je pokucala i na vrata naše Slavonije i ovoga grada. Okupljeni smo zato u molitvi za zdravlje oboljelih te da nas Gospodin poštedi od iskušenja i zla. Dok mi okupljeni budimo svoju vjeru u Isusa Krista, on nas danas čeka kao i nekoć ženu Samarijanku koja je došla na Jakovljevi zdenac zagrabiti vode. i kao što je nekoć Samarijanki ponudio vode žive, tako i nama okupljenima na ovom euharistijskom slavlju Isus nudi vodu živu cjelovitoga spasenja.

Pred nama je jedan mladić, Hrvoje Juko, koji želi cjelovito spasenje i svoje, i Crkve i čitavoga svijeta. Izabrao je zajedno sa svojim redovničkim poglavarima iz Družbe Isusove da dođe u ovu baroknu crkvu, na izvore isusovačke prisutnosti u ovome gradu i u Istočnoj Slavoniji. I mi ćemo se uskoro pomoliti i na njega položiti ruke. Zaredit ćemo ga za đakona. Hrvatske provincije Družbe Isusove.

Pozdravljam mnogopoštovanog oca dr. sc. Dalibora Renića, provincijalnog poglavara Hrvatske provincije Družbe Isusove i sve ostale prisutne Oce Isusovce, pristigle iz Zagreba, i naše osječke, na čelu s ravnateljem Isusovačke klasične gimnazije u Osijeku o. Sebastijanom Šujevićem te superiorom osječke Rezidencije Družbe Isusove p. Ikom Mandurićem. Pozdravljam domaćega župnika preč. gosp. Ivana Vidakovića i svu ostalu prisutnu braću svećenike i redovnike na čelu s dekanom Osječkoga istočnoga dekanata preč. Ivanom Jurićem.

Pozdravljam i skolastike, odnosno bogoslove Družbe Isusove, na čelu s njihovim rektorom, rektorom Kolegija Jordanovac u Zagrebu, o. Blaženkom Nikolićem.

S radošću i zahvalnošću pozdravljam među nama roditelje i obitelji našega ređenika, njegovu rodbinu i sve prisutne župljane njegove rodne Župe sv. Nikole Tavelića iz Županje, na čelu sa župnikom preč. Markom Peulićem.

Pozdravljam i sve vas, dragi domaći župljani, i dragi Osječani i vas poštovane i drage časne sestre redovnice.

S osobitom radošću pozdravljam Tebe dragi ređeniče, dragi Hrvoje.

Sve nas okupljene na ovome euharistijskom slavlju, a osobito Tebe, dragi Hrvoje, dočekaao je Isus kao nekoć ženu Samarijankiu na Jakovljevu zdencu. I od nas traži piti. Traži našu iskrenost, kajanje i poniznost i nudi nam vodu živu, svoga Svetoga Duha Posvetitelja te kruh i čašu svoga spasenja. Otvorimo mu svoja srca i očitujmo mu svoju ljubav.

Isus na zdencu susreće ženu Samarijanku. Susret je to dviju žeđi: ljudske žeđi za životom u svijetu i Božje žeđi za čovjekom i njegovim spasenjem.

Žena očito nije na dobru glasu i susreti s drugima nisu joj ugodni. Dolazak na zdenac u podne, po najvećoj vrućini, znak je izbjegavanja ljudi. Ali *ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni*. Isus, tražeći vodu od te žene, priznaje svoju ljudskost i očituje svu slabost čovjeka koji može razumjeti slabosti drugih, pa tako i našu. I time nas poučava da možemo imati povjerenja u njega i u njega se pouzdati.

U razgovoru sa ženom i učenicima Isus prelazi s materijalnoga na duhovno područje. Zdenac se pretvara u izvor, voda u život, hrana u Riječ Božju, a traženje u dar. Od umornog putnika koji traži, Isus postaje onaj koji daje, a žena u njemu postupno prepoznaje Židova, kasnije proroka i na kraju Spasitelja. Samarijankina zbunjenost i želja za vodom od koje neće žeđati i morati dolaziti na zdenac česta je slika nas vjernika. Očekujemo od Boga da preuzme naše obveze i rješava naše probleme, pa nerad opravdavamo pobožnošću i pouzdanjem u Boga. Naše prepuštanje vodstvu Duha Svetoga nerijetko je plod želje da ne moramo »dolaziti ovamo zahvaćati« vodu, da ne moramo prionuti uz svoj posao i obaveze, niti prihvaćati svoju odgovornost.

Susret Isusa i Samarijanke dogodio se na Jakovljevu zdencu u podnožju brda Gerizima. Voda je slika samog života i njegova smisla. Potvrđuje to i današnje prvo čitanje govoreći kako Bog daje narodu vodu iz kamena. Unatoč tome što narod mrmlja protiv njega, on ostaje vjeran, poučavajući da je nekad lakše smekšati kamen nego ljudsko srce suočeno s besmisлом i traženjem životnog smisla.

Slično je i u evanđelju. Isus je tjelesno žedan, ali žena je žedna duhovno. Žena to otkriva pitajući o mjestu na kojemu se treba klanjati. Od ironičnoga pitanja o njegovoj veličini, ona u Isusu prepoznaje onoga tko može utažiti njezinu žeđ. Isus joj se objavljuje riječima kojima se Bog predstavio Mojsiju: »Ja sam, ja koji govorim s tobom«. No, prije nego što je to razumjela, žena se morala susresti sa sobom; morala je otkriti samu sebe, svoju bijedu i slabost. Ona se nema čime ponositi, ali nema niti što skrivati. Sramota nije manja ako od nje bježimo, i tek susret sa samim sobom omogućuje čovjeku da susretne druge i Boga. Od osobe koja izbjegava ljude, žena se pretvara u onu koja trči u svoje selo kako bi

dugima kazala što je doživjela. Sigurno je svjedočila iz dna duše i punine uvjerenja, jer su joj njezini sugrađani povjerovali unatoč svemu. Oni koji su je ranije prezirali, sada joj vjeruju. Poruka je to nama danas da najprije mi sami trebamo biti vjerodostojni i životom stajati iza onoga što deklarativno ispovijedamo. Jer kad smo vjerodostojni, onda čak i oni koji ne vjeruju kao mi, i drukčije misle, poštuju nas i naš stav. Ali kad smo nevjerodostojni, onda smo i nesigurni te neuvjerljivi, te (kao i Samarijanka na početku razgovora s Isusom) iz osobne nesigurnosti tražimo »goru gdje se treba klanjati«. Želimo nametnuti svima ono što ni sami ne možemo nositi te želimo zakonom regulirati ono što ne uspijevamo prakticirati.

Dragi ređeniče - dragi Hrvoje, draga braćo i sestre, mi smo Isusa susreli i Isus je nas susreo na krsnom zdencu. Evanđeoski odlomak o susretu Isusa i Samarijanke na Jakovljevu zdencu poziva nas da razmišljamo o vlastitoj vjeri, o svojoj žeđi za Bogom, o potrebi da razgovaramo s Isusom, o svom vlastitom vjerničkom životu, o potrebi i o odluci da opet prionemo uz njega i da opet pijemo s izvora vode života.

Zanimljivo. Umjesto da umornoj i napaćenoj Samarijanki Isus zagrabi vode i dade joj piti, da je okrijepi i osokoli, da joj zaliječi rane od padova i grijeha, Isus od nje traži: „Daj mi piti!“ On, koji sjedi na zdencu i koji se tako predstavlja kao vlasnik zdenca i vlasnikom vode žive traži od Samarijanke da ona zahvati malo vode iz dubokog bunara i dade njemu.

Dragi Hrvoje, Bogu nije važno ono što on nama daje. Njemu je važno ono što mi prepoznajemo kao njegov dar. Našoj braći i sestrama manje je važan naš doživljaj onoga što mi njima dajemo, nego se napajaju i doživljavaju živima zbog onoga što mi u njihovom životima smatramo vrijednim. Prepoznavanje vrijednosti u životu drugih, put je koji vodi i prema našem životu. Više se osjećamo sretnima i zadovoljnima kada nas drugi prepoznaju kao vrijedne i važne za njihov život, negoli kad samo nudimo i dajemo, pružamo i dijelimo, a to nitko ne prepoznaje. Prepoznavanje vrijednosti u drugim ljudima, pa čak i u onima koje smatramo da su grešnici, otvara vrata spasenja i nama i njima. Voda živa, koja struji u život vječni, zahvaća se priznanjem i prepoznavanjem vrijednosti drugih ljudi. Mi stječemo snagu za život kad prepoznajemo Boga i njegovu ljubav prema nama, a ne kad tražimo Božje priznanje za naša dobra djela i „žrtve“ koje smo učinili za njega, njemu na čast.

Dragi Hrvoje, Isusu je važno ono što Ti prepoznaješ kao njegov dar Tebi. A sada ćeš biti promaknut u red đakona. Sveti đakonski red je Isusov dar Tebi.

Kad se povećao broj učenika, apostoli su zaključili i rekli: „Nije pravo da mi napustimo riječ Božju da bismo služili kod stolova. De pronadite, braćo, između sebe sedam muževa na dobru glasu, punih Duha i mudrosti. Njih ćemo postaviti nad ovom službom, a mi ćemo se posvetiti molitvi i posluživanju Riječi. Prijedlog se svidje svemu mnoštvu.“ I izabraše njih sedmoricu „postave pred apostole, a oni pomolivši se, polože na njih ruke“ (usp. Dj 6,2-4.6). Isus, dragi Hrvoje, bira Tebe da Ti danas po ređenju za đakona povjeri dar služenja u ljubavi.

Apostoli su na prve đakone u povijesti Crkve položili ruke kako bi se u ime Crkve brinuli za sirotinju i posluživali ju kod stolova. Simbol sirotinje u to vrijeme bile su žene koje su poslije smrti svojih muževa ostajale potpuno nezaštićene, bez ikakve imovine. Ti danas bivaš zaređen za đakona, kako bi se u ime Crkve i Tvoje Družbe brinuo za ugroženog i marginaliziranog čovjeka, za poštovanje „Božje slike“ u njemu i za promicanje njegovih prava i njegova dostojanstva. To je danas Isusov dar Tebi. Po ređenju koje će sada uslijediti i po đakonskoj službi koju ćeš primiti, pozvan si biti ne samo Samarijanka koja sluša Isusa, nego Te Isus poziva da mu Ti poput Samarijanke dadeš vode, samoga sebe, svoju slabost i svoju grešnost, kako bi Te on napojio vodom živom, samim sobom. Isus želi i treba Tvoje ljudsko siromaštvo kako bi Te suobličio sebi darovanom u ljubavi za nas ljude, do kraja, do smrti na križu. On Te suobličava sebi da bi po Tvom služenju mogao Samarijankama i Samarijancima našega vremena nuditi vodu živu, sebe samoga, i kako bi ovi ljudi i čitav kršćanski puk, gledajući Tebe, potaknut Tvojim predanjem Isusu te Tvojom velikodušnom ljubavlju i služenjem u ljubavi, poželio zajedno s Tobom biti čist, i biti Bogu ugodan prinos.

'Ne dopusti, dragi Hrvoje, da ti se ukrade radost evangelizacije i služenja u ljubavi' (usp. Papa Franjo, *Radost Evanđelja*, br. 80).

Neka Te Blažena Djevica Marija, Majka Crkve, pomogne da svakodnevno, do kraja svoga života, budeš spreman ponavljati riječ svoga predanja „*Evo me*“ (koju si maločas izrekao) i svoj odlučni „*Hoću*“ (što ćeš ga izreći sada). Amen.